

(Spolu)autorství: triky a pověry

Být úspěšný ve vědě vyžaduje nejen znalost metodiky, designu pokusů, statistiky, prezentace výsledků a odborného psaní. Je třeba mít povědomí i o tématech, která jsou zdánlivě okrajová, např. k čemu nám může sloužit pochopení, nebo naopak jak nám může škodit nepochopení impaktfaktorů (IF; Živa 2009, 1: XII–XIII) či citovanosti (Živa 2009, 3: XLIV–XLV). Třeba při hodnocení publikačního výkonu nebo rozhodování, do jakého časopisu pošleme rukopis. Jedno z témat, jež hlavně začínající autoři při sepisování publikací nevnímají jako zásadní, ale které se může stát neočekávaně problémem, je nejkratší část většiny odborných článků – seznam autorů.

Podobně jako jakýkoli jiný aspekt psaní odborného textu i autorství má jasně daná pravidla. Kdo má být spoluautorem a koho naopak zahrnout pouze do poděkování? Pokud je pod danou prací podepsáno více spoluautorů, kdo má být uveden jako první a kdo poslední? Záleží na pořadí dalších spoluautorů? To jsou zcela zásadní otázky. Odpovědi na ně se promítají do hodnocení publikačního výkonu, přidělování titulů, a tím do kariérního postupu i finančního hodnocení. Řešit autorství až poté, kdy je rukopis napsaný, může být zdrojem neshod mezi spoluautory, které práci protáhnou a znepríjemní, v nejhorším případě zabráni otištění. Dokonce i publikovaná práce může být zrušena: spoluautor, který např. neschválil konečnou verzi článku a není s ní spokojen (včetně pořadí spoluautorů), má právo danou práci stáhnout, a tím ji *de facto* anulovat (tzv. retraction).

Všichni jsme slyšeli o případech, kdy se na hotové rukopisy svých podřízených (diplomanů, doktorandů, vědeckých pracovníků) připisují vedoucí laboratoří, kteří někdy pomalu ani nevědí, že daný výzkum v jejich laboratoři probíhá. Všichni jsme slyšeli také o případech, kdy z rukopisu naopak vynechali někoho, kdo – podle je(jí)ho osobního názoru – měl být spoluautorem. Místo toho skončil(a) v poděkování.

První případ je zavrženíhodný. Vedoucího výzkumné skupiny dělá spoluautorem pouze to, že k výsledku specificky přispěje (na obecném vedení výzkumné skupiny nic specifického není). Druhý případ je naopak nejasný: pokud nevíme, jak přesně se „vynechaný“ jedinec na dané práci podílel, nevíme ani, zda byl vynechán právem (autorství si tedy nárokuje neoprávněně), omylem nebo zlým úmyslem. Oba případy mají společného jmenovatele: nedostatečnou komunikaci mezi spoluautory a neznalost pravidel vědecké práce.

Pokud chceme hrát fotbal, musíme znát detailně pravidla hry ještě předtím, než vstoupíme na hřiště. Stejně to platí pro jakoukoli hru, včetně hry badatelsko-publikační. Začít o spoluautorství diskutovat

v době, kdy sepisujeme výsledky proběhlého výzkumu, je jednou z největších hloupostí, jakých se vědec může dopustit (imunní proti tomu nejsou ani zkušení badatelé). Míra příspěvku je vždy subjektivní – pro někoho vyžaduje větší úsilí myslet, pro jiného bdít v laboratoři nebo sbírat data v terénu. Už z tohoto důvodu nelze jen na základě objektivního popisu odvedené práce rozhodnout, kolik úsilí si vyžádal jaký příspěvek kterého zúčastněného. Jediná (kategorický výraz, ale zde platí) možnost je explicitní (ideálně psaná) dohoda předtím, než vůbec začneme sbírat data.

Sepsání autorských výdajů (co, kdo, kdy a jak udělá) a zisků (spoluautorství a pořadí) by mělo být pružné. Pokud se v průběhu řešení projektu ukáže, že např. jeden z budoucích autorů nemůže přispět tak, jak se plánovalo (třeba ho odlákal pro něj zajímavější projekt), lze jeho pořadí upravit nebo ho přesunout do poděkování (Smalheiser a kol. 2005). Základní pravidlo zůstává stejné: nečekat, že ostatní sdílejí mé nevyřčené představy, kdo bude, či nebude autorem, ale otevřeně o nich mluvit hned od začátku řešení projektu. Ostatně právě to je jednou z položek desatera úspěšné spolupráce (Vicens a Bourne 2007).

Podobně jako většina přírodních jevů i příspěvek k publikaci je kontinuální, zatímco autorství je kategorie; škatulkování kontinuálních jevů do kategorií je sice nutné, ale vždy problematické (Grim 2005, 2013). A je-li navíc „míra příspěvku vždy subjektivní“, můžeme se vůbec domluvit?

Výše zmíněný fotbal má psaná a jednoznačně daná pravidla; hráči, profesionální i amatérští, je musí dodržovat, ať si o nich myslí cokoli. Naštěstí i věda má svá psaná a jednoznačně daná pravidla; vědci, by je tedy měli dodržovat, ať už si o nich myslí cokoli. Jeden ze zásadních dokumentů, které by měl každý biolog detailně znát, je Uniform requirements for manuscripts submitted to biomedical journals (Jednotné požadavky na rukopisy předložené do biomedicínských časopisů; podrobněji na www.icmje.org/urm_main.html). Pokud ho neznáte, a přesto vám budou některé následující formulace povědomé, není to náhodou: mnoho biologických časopisů ve svých pokynech pro autory doslovně nebo nepřímo cituje tento zdroj v kapitole Authorship (Autorství). Jde o klíčový dokument. Netvrdím, že poukazem na jednotné požadavky se všechny spoluautorské mraky rozplynou (na fotbale také nebývá výjimkou tahanice, kdo už v ofsajdu byl a kdo ještě ne). Nicméně to, že nějaký lék nefunguje 100%, není důvod ho ignorovat.

Kdo patří mezi autory?

„Za autora se všeobecně považuje někdo, kdo k dané studii podstatně intelektuálně přispěl. Biomedicínské autorství má významné akademické, sociální a finanční

důsledky. [...] Uznání autorství by mělo být založeno na: 1. podstatném příspěvku ke koncepci a designu studie anebo na získání dat anebo analýze a interpretaci dat; 2. sepsání rukopisu nebo jeho kritické revizi z hlediska významného intelektuálního obsahu; a 3. na konečném schválení verze určené k publikování. Autoři by měli splnit všechny tyto podmínky. [...] Samotné získání finanční podpory, sběr dat, nebo obecný dohled nad výzkumnou skupinou neopravňují ke spoluautorství. [...] Každý autor by se měl na práci podílet dostatečně tak, aby mohl za odpovídající část této práce převzít veřejně odpovědnost. [...] Pořadí autorů by mělo být společným rozhodnutím všech autorů. Ti by měli být schopni pořadí vysvětlit.“

Kdo patří do poděkování?

„Všichni přispěvatelé, kteří nesplňují kritéria autorství, by měli být uvedeni v poděkování. Příklady těch, kterým by se mělo poděkovat, zahrnují osoby, jež přispěly čistě technickou výpomocí [...], např. ti, kteří posloužili jako odborní poradci, kriticky zhodnotili návrh studie, sbírali data nebo pečovali o studované pacienty.“ Jinými slovy: rodičům, partnerům a paní vrátné, ačkoli pro nás udělali hodně, neděkujeme.

Tolik psaná pravidla. Můžete s nimi nesouhlasit, ale to je asi tak vše. Jste např. diplomat, který má ambice věnovat se vědě seriózně, tedy v rámci doktorského studia? Víte, že váš potenciální vedoucí tato pravidla odmítá? Najděte si jiného vedoucího. Může to být krátkodobě nepříjemné, ale dlouhodobě se taková volba vyplatí.

Jiná pravidla jsou nepsaná, ale v praxi dobře zavedená.

● **Pravidlo 1: První píše.** První autor z několika spoluautorů získává většinu „světské slávy“. Každý etablovaný vědec automaticky bere prvního autora článku jako osobu odpovědnou a spojenou s danou prací. Ostatně už jen formát citování v textu (Balakrishnan a kol.) vede k tomu, že si často pamatujeme jen prvního autora (a pokud jednoho dalšího, tak ne druhého, ale posledního, viz dále v textu). Je tedy celkem jedno, kdo danou studii vymyslel, kdo sebral data, kdo je analyzoval. Pokud je v týmu jedinec, který studii nevymyslel, data nesbíral, ani je neanalyzoval, ale napsal první verzi rukopisu (celou a není třeba tuto verzi zásadně konceptuálně a obsahově měnit), má být prvním autorem. Záměrně uvádím tento extrémní případ. Za běžných okolností se bude první autor podílet na studii od začátku, přispěje k plánování, sebere část dat atd. Ale v případě (i plánování může selhat), že dostane nabídku už sebraná a zpracovaná data sepsat do podoby rukopisu, má tím nárok na pozici prvního autora a má právo o ni předtím, než začne psát, požádat (pokud není nabízející strana o tomto pravidle poučená, nebo mlží ve stylu „bylo to placené z mého grantu, proto musím být prvním autorem“ – což je účelová lež).

● **Pravidlo 2: Poslední je vedoucí pracovní skupiny.** Navzdory očekávání selského rozumu je druhý nejdůležitější spoluautor nikoli druhý, ale až poslední. Každý etablovaný vědec automaticky bere posledního

autora článku (v angličtině senior author), jako osobu dohlížející na kvalitu práce prvního autora a celého týmu, pokud jsou více než dva autoři (především v případech, kdy poslední autor je zároveň korespondenční). Pozice „seniora“ se nedává za zásluhy nebo jako projev respektu (jak se začátečníci občas domnívají). Senior autor na sebe bere odpovědnost za celý projekt. To nemůžete udělat, pokud se aktivně nepodílíte na všech aspektech dané studie, včetně ověření a analýzy dat a psaní rukopisu (Strange 2008). Tak to platí v případě publikovaných diplomových, dizertačních a postdoktorských prací i v případě kolektivně provedených studií, kdy poslední autor bude např. hlavní řešitel grantu. Samozřejmě toto očekávání nemusí platit vždy! Sám jsem musel opakovaně vymlouvat zahraničním kolegům, že nejsem školitelem hlavního autora článku, na kterém jsem jen spolupracoval a byl jsem druhý ze dvou spoluautorů. To, že prvního a posledního (ze tří a více autorů) bere řada vědců jako stejnocenné (a téměř vždy jeden z nich je i autorem korespondenčním), nejlépe svědčí nedávny článek v časopise Science, kde bylo „First and last authorship determined by coin flip“ (první a poslední autorská pozice určena hodem mincí; Meredith a kol. 2011).

● **Pravidlo 3: Pořadí druhého až předposledního odráží příspěvek k dané práci.** Zde už platí, že pořadí negativně koreluje s mírou investice každého spoluautora. Teď už se jen dohodnout, jak důležité je statistické zpracování dat versus vymyšlení nové hypotézy, kterou by bez náročnosti statistiky nešlo ověřit.

Při debatě o tom, zda do našeho rukopisu zařadíme další data a jejich vlastníka jako spoluautora, přišla na přetřes i otázka, jaké mu dáme pořadí. Odpověď posledního (senior) autora: „Pokud jsem první, nebo poslední, tak mě nezajímá ani počet, ani pořadí těch ostatních; to je autorská vata.“ Názor sice na první pohled extrémní, ale koneckonců doktorát nedostanete za sebevětší počet článků, kde nejste první, a soudnou grantovou komisi těžko budou zajímat články, nejste-li první anebo senior autor (v případě, že v oboru už pracujete dosti dlouhou dobu, očekává se, že první místo přenecháte doktorandům a budete senior autor). Naopak „kafemlejnek“ (např. Živa 2009, 4: XLIX) a podobné systémy hodnocení u nás i v zahraničí (h-index, celková citovanost apod.) snadno obalamutíte, když absenci kvality kompenzujete kvantitou, pokud se např. zapletete do bratrstva „promiskuitních spoluautorů“ (Strange 2008). Ti se nechávají připisovat na cizí články výměnou za to, že připsou tyto dobrodince na své články. Právě proto je třeba klást důraz při hodnocení pracovního výkonu především na články prvo- a senior-autorské (Grim 2007a, b, c, d).

Související zapeklitostí je požadování autorství výměnou za poskytnutí již publikovaných dat. Problém je v tom, že autoři těchto dat z nich již těžili a pokud k jejich novému využití nijak nepřispějí (např. to ani není potřeba), dvakrát perou ve stejné vodě. Ponecháme-li stranou případy, kdy znovuvyužití těchto dat by nějak poškodilo jiné projekty původních autorů, je

požadování spoluautorství za poskytnutí už publikovaných primárních dat eticky problematické. Některé časopisy dnes jako nutnou podmínku publikování článku požadují zveřejnění primárních dat (buď jako přílohu článku, nebo na veřejně přístupných databázích, jako je např. Dryad). Pokud tuto politiku převezme většina časopisů, problém s nemístným vyžadováním autorství jako platby za data bez dalšího přispění se vyřeší.

Existují jistě i jiné způsoby řazení spoluautorů: první je ten, který psal, ostatní jsou řazení podle abecedy (např. Møller a kol. 2012). Takové pravidlo je zřejmé už z pořadí jako takového a není třeba ho vysvětlovat (jaká je šance, že mezi tuctem spoluautorů každý přispěl přesně úměrně svému postavení v abecedě?). Podobných pravidel však lze vymyslet mnoho. Jak potom z pořadí autorů zjistit, kdo, jak a kolik přispěl? Řešení jsou dvě. Některé časopisy (z řady PLoS, BMC a dalších) do článků zařazují sekci Author contributions (Autorské přispění). Autoři jinak mohou použít jeden z definovaných stylů řazení autorů a ve svém článku uvést, který styl použili (Tscharntke a kol. 2007). V každém případě většina biologů automaticky předpokládá pořadí podle výše uvedených pravidel.

Obdobné články v rámci rozsáhlejších projektů nelze brát izolovaně. Smyšlený příklad: dva badatelé (A, B) spolupracují na projektu, kde první trvale přispívá více než druhý (A 60 %, B 40 %). Pokud společně vytvoří pět článků, bylo by nespravedlivé, aby na všech byl na prvním místě jen první badatel. Dohodnou-li se naopak, že tři články budou AB a dva články BA, bude (za jinak stejných podmínek, např. prestiž časopisů) jejich celkový osobní autorský kredit věrně odrážet jejich příspěvky. V autorství nejde o nic jiného.

Ve výjimečných případech může být příspěvek dvou autorů 50 : 50. Jak řešit pořadí k oboustranné spokojenosti? Pokud projekt vede k více článkům, lze pořadí autorů prohazovat (AB, BA, AB ... ideálně v sudém počtu prací). V takových případech, nebo tehdy, vyústí-li spolupráce v jediný článek, lze uvést na první straně článku (formát se mění podle zvyklostí daného periodika): „no significance is to be attached to the order of the authors' names“ (pořadí autorů není třeba připisovat význam; Pierce a Ollason 1987), „author order was determined by coin toss“ (pořadí autorů bylo určeno hodem mincí) nebo stejnocenné autory označit hvězdičkou s odkazem na poznámku „these authors contributed equally to this work“ (tito autoři k této práci přispěli stejně; pokyny pro autory, časopis Nature). Solidní přístup spočívá v tom, aby autorské podíly (zisky) odpovídaly v dlouhodobém průměru autorskému příspěvku (náklady) každého autora v dané komunitě.

V některých případech lze i volit mezi autorstvím a poděkováním. Např. kolega pomůže se složitou, časově anebo finančně náročnou analýzou vzorků nebo dat. Pokud na to máme prostředky, můžeme mu za jeho práci zaplatit, nebo mu nabídnout spoluautorství – samozřejmě ne obojí. Je neetické nechat si za pomoc zaplatit a ještě vyžadovat spoluautorství.

Stále více časopisů dnes zařazuje výše zmíněné Author contributions. Jednotlivé sekce uvádějí, kdo vymyslel a naplánoval pokusy, kdo je provedl, kdo analyzoval data, kdo přispěl materiálem nebo analytickými nástroji a kdo sepsal rukopis. Je to krok správným směrem, který umožňuje alespoň přibližnou kontrolu, aby každý ze spoluautorů přispěl významně. Pokud bychom např. zjistili, že jeden ze spoluautorů přispěl pouze v analýze dat a v kapitole Výsledky bychom našli pouze t-test, je jasné, že jeho/její autorství je zcela neoprávněné (takový článek bych např. při hodnocení publikačního výkonu daného spoluautora nebral v úvahu). Realita jistě nebude takto černobílá, ale lepší nějaké vodítko než žádné (resp. spoluautory podepsané potvrzení o autorských podílech, které se někdy sčítají do více než 100 % a tedy jde o nepravdy). Problém ovšem je, že autorské příspěvky nemusejí odpovídat realitě a nejsou imunní vůči neetickému pravidlu „já připsu tebe, ty zase mě.“ Stejně tak, alespoň v některých časopisech, shrnují jakýkoli podíl na psaní do jedné kategorie, nezohledňují tedy rozdíl, kdo napsal celou první verzi rukopisu a kdo si jen rukopis přečetl a doplnil sem tam slovo nebo větu. Napsat (pečlivě!) první verzi rukopisu je nejdůležitější příspěvek při vzniku článku (viz výše), poněvadž forma prodává obsah. Můžete mít sebelepší data na celém světě a je vám to stejně k ničemu, pokud nevíte, jak výsledky prodat.

Na první pohled se může zdát nefér klást takový důraz na myšlenkovou práci a zdánlivě tím znehodnocovat práci fyzickou. Vždyť to první zabere několik dnů, týdnů, zatímco sběr dat v terénu spíše celé měsíce. To je ovšem zavádějící: např. „spočítat vejce v hnízdě neklade na výzkumníka žádné přemrštěné intelektuální nároky“ (Vesmír 2006, 8: 462–472) – právě proto není taková práce spojena s žádnými skrytými výdaji v podobě dlouhodobé „domácí přípravy“. Naopak vymyslet, jak data sesbírat tak, aby šla snadno analyzovat a správně interpretovat, je spojeno s nesrovnatelně větší časovou (a nervovou) investicí. Ve světle skrytých investic je intelektuální přínos mnohem náročnější a plným právem má váhu při udělování spoluautorství, zatímco mechanický sběr dat sám o sobě žádnou váhu nemá (zdůrazňuji: sám o sobě, tedy bez dalších příspěvků k práci).

Obecná pravidla jsou málo platná, nemáme-li na očích konkrétní případy

● **Příklad 1.** Spolu se 7 spoluautory jsme 8 let po začátku sepisování rukopisu dotáhli jeden nekonečný projekt do podoby rukopisu, který lze zaslat do redakce. Neplánovaně a opakovaně se během psaní objevovala potřeba udělat další pokusy nebo přidat srovnávací data. Nezáměrně tak vznikla zatím nejrozsáhlejší studie v našem oboru hnízdního parazitismu (vše zlé je k něčemu dobré; viz Živa 2012, 1: 36–39). Jeden ze spoluautorů poslal hotový rukopis na shlednutí jinému kolegovi, který nebyl v projektu nijak zapojen (jedna z nejčastějších začátečnických chyb při psaní je toto neudělat – je velmi naivní se domnívat, že pohled „zvenku“ naši

Orig. Vladimír Renčín

práci nevylepší; to platí i pro nejostřílejší veterány, což je patrné z faktu, že jejich rukopisy jsou odmítány stejně často jako rukopisy noviců; Cassey a Blackburn 2004). Dostali jsme několik doporučení, jak rukopis vylepšit, šlo však jen o drobnosti (formulace textu), nic zásadního (tedy cokoli, co by zahrnovalo potřebu znovu analyzovat data, nebo je úplně jinak interpretovat). Spoluautor mi (jakožto hlavnímu autorovi) napsal, že kolega, který práci komentoval, by měl být spoluautorem. Poslal jsem mu tedy tři hlavní body z pravidel spoluautorství (viz výše). Kolega sám uznal, že základní komentování hotového rukopisu není žádným důvodem ke spoluautorství.

● Příklad 2. Po nadprůměrném úsilí jsme dokončili článek, který vyžadoval několikaosobně větší pracovní investici, než jsme očekávali. Místo krátké zprávy do českého neimpaktivního časopisu, jak jsme původně plánovali, vznikl postupným přidáváním datových souborů rozsáhlý a podrobný článek, který měl šanci na přijetí v solidním zahraničním časopise s IF. Po téměř nekonečném vylepšování (šlo o téma mimo náš hlavní výzkumný zájem) jsme text, podle nás připravený k zaslání do redakce, poslali na kritické zhodnocení zahraničnímu kolegovi, který na podobné téma publikoval několik významných prací. Ačkoli jsme čekali zásadní připomínky, překvapil nás jejich rozsah a pečlivost, ale i to, že místo tradičního „měli byste přepsat ... a přidat data o ...“ udělal zahraniční kolega vše sám. Jako senior autor jsem mu obratem navrhl spoluautorství. Přijal ho. Po dalším prepisování a doplňování nový spoluautor sám navrhl možnost, že by byl poslední ze spoluautorů (tedy senior autor, druhá nejprestižnější pozice po prvním autorovi, viz výše). Vzhledem k jeho příspěvku jsem mu toto místo milerád přenechal. Ze se moje investice (ztráta pozice posledního autora) vyplatila, bylo patrné i z jeho podstatného příspěvku ke zpracování reakcí na recenzní posudky (rebuttal letter).

Rukopis sice nejprve odmítly čtyři redakce bez poslání na recenzi (po rychlé recenzi členem redakční rady), ale v pátém časopise (první standardní recenzi) si redakce vyžádala jen minimální úpravy (minor revision), což znamená vlastně přijato. Prakticky užitečná odbočka: fakt, že časopis, kde článek přijali, měl vyšší IF než dva časopisy, které ho předtím již v redakci nepřijaly, vyvrací pravidlo některými autory mylně uváděné v příručkách, jak napsat odborný článek – že po vyřazení rukopisu je třeba „jít vždy dolů“ (podobných příkladů znám řadu, viz Živa 2009, 6: CX–CXI).

Diplomanti a školitelé

Zmíněná „Jednotná pravidla ...“ vzbuzují ožehavé otázky. Pokud např. diplomant není schopen udělat nic jiného, než sesbírat data přesně podle pokynů školitele, nechá analýzu dat na školiteli a „dá se vést za ruku“ během psaní každého odstavce, co pak s ním, když školitel z diplomantových dat sepíše rukopis? Podle „Jednotných pravidel ...“ je to jasné: neschopný diplomant patří do poděkování („samotný sběr dat ... neopravňuje ke spoluautorství“). Není náhodou, že při prohlídce Karlova mostu se dozvíme, že ho postavil Petr Parléř, který by most, nebýt stovek „bezejmenných“, ovšem stavěl dodnes. A je to zcela v pořádku a spravedlivé: rutinní manuální práce je nahraditelná; myšlenková (alespoň taková, co stojí za řeč) nikoli.

Může to být i naopak: schopný diplomant přijde s vlastním návrhem, prodiskutuje vše se školitelem, ten studenta nevede, ale usměrňuje. Pokud student sám práci později sepíše do podoby článku, který nevyžaduje žádné zásadní změny, měl by být jediným autorem a jeho vedoucí patří pouze do poděkování („samotný obecný dohled neopravňuje ke spoluautorství“).

Uvedené příklady představují konce kontinua. Většina reálných příkladů bude někde mezi nimi: školitel dlouhodobě pomáhá schopnému studentovi se sérií

prací. Pomoc kvalitativně sice splňuje nároky na spoluautorství, ale kvantitativně, v rámci jednotlivých prací, nikoli. Nicméně kumulativní podíl za celou sérii prací už splňuje i kvantitativní kritéria. Pak je zcela korektní nechat se „připsat“ na jednu z prací – viz pravidlo dlouhodobého průměrování autorských nákladů a zisků. Naopak jistě není korektní, když vedoucí předpokládají spoluautorství na všech pracích svých studentů jako samozřejmost. To je stejně absurdní, jako když taková levná autorství očekávají někteří vedoucí laboratoří od svých podřízených.

Podle mého názoru je klíčové tato téma diskutovat hned od začátku, od první konzultace mezi školitelem a studentem. Tak jako jsou školitelé různé osobnosti, budou jistě mít individuální požadavky, které se budou lišit i podle konkrétního tématu práce. Je věcí vzájemné dohody, zda se student rozhodne pro daného školitele, nebo půjde za jiným. Autorství přináší zisk, ale tím také odpovědnost. Jednou z odpovědností je právě už první rozhodnutí, zda jsem ochotný přijmout pravidla, která mi předloží školitel. Totéž platí při hledání budoucího zaměstnání.

Konečně rozhodnutí je na studentovi. Chce, aby výsledkem jeho bádání byla nejen obhájená závěrečná práce, ale i spoluautorství článku, v němž budou její výsledky publikovány? Pokud ano, nestačí sesbírat data a čekat, že školitel nějak dotáhne práci do konce. Chce být student prvním autorem článku? Pokud ano, musí přispět víc, než jen v případě pouhého spoluautorství.

Nejjednodušší to mají badatelé, kterým říkám „publikační autisti“ (neberte to ve zlém, v jistém smyslu jde o vyjádření obdivu). Sami studii naplánují, sami data posbírají, sami je zanalyzují, text sepíší, sami se s recenzenty hádají. Svě s nikým nesdílené autorství a z něj plynoucí nesdílené ocenění vědeckou obcí si plně zaslouhují. Hodně investují, hodně získávají. Na mnoha projektech však dnes není jiná možnost, než rozdělit práci mezi větší počet spoluautorů – ať už z důvodu specializace (např. kombinace laboratorních a terénních nebo modelovacích přístupů, které jedna osoba nemůže zvládnout), nebo časoprostorové náročnosti (např. sběr dat napříč sezonou v mnoha vzdálených studijních lokalitách). Ostatně drtivá většina dnes publikovaných článků má právě proto více než jednoho spoluautora. Jak nás ovšem evoluční biologie učí, mince s nápisem „spolupráce“ na jedné straně má na straně druhé nevyhnutelně napsáno „konflikt“.

Přes zásadnost tohoto tématu je vidět „znepokojující a všudypřítomné nepochopení toho, co autorství vědeckých článků znamená, odpovědnosti, kterou přináší, a jak má být určeno“ (Strange 2008). Právě proto ve vlastním zájmu věnujme více pozornosti debatám o dělbě práce i dělbě spoluautorství.